

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. М., 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – М. в публично заседание на единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Аделина Тушева

Членове: Елизабета Кралева
Александра Нанова

при участието на секретаря СИЛВИЯ Л. Г.А
като разгледа докладваното от Александра Нанова Въззивно гражданско дело № 20231600500308 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258-273 от Гражданскопроцесуалния кодекс (ГПК).

Образувано е по повод на **въззивна жалба**, подадена от С. Н. А., ЕГН ***** и Н. Н. А., ЕГН ***** , действащи чрез процесуалния си представител адвокат Й. А., *срещу* Решение № 274 от 23.06.2023 г., постановено по гр. д. № 373/2022 г., по описа на Районен съд-гр. М., 4-ти състав, с което е отхвърлен положителен установителен иск по чл. 124, ал. 1, предл. 2 от ГПК, във вр. с чл. 54, ал. 2 от Закона за кадастъра и имотния регистър (ЗКИР), за признаване за установено по отношение на С. Г. С., ЕГН ***** , че ищите С. Н. А., ЕГН ***** и Н. Н. А., ЕГН ***** , са собственици на част от 3 кв. м от сграда с идентификатор № *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. М., одобрени със Заповед № РД 18-29 от 05.04.2006 г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър (АГКК), разположена в поземлен имот с идентификатор ***. Със същото решение ищите са осъдени да заплатят сумата от 2225,00 лв., представляваща разноски направени в производството пред първоинстанционния съд.

В обстоятелствената част на **въззивната жалба** се твърди, че първоинстанционното съдебно решение е неправилно и необосновано. Изразява се несъгласие с възприетото от първоинстанционния съд, че поради изтекла в полза на С. С. кратка придобивна давност, той е придобил правото на собственост върху процесните 3 кв. м. Счита се, че в случая било невъзможно да се придобие по давност тази част от сградата, тъй като тя не съществувала в действителност. Посочва се, че първоинстанционният съд е постановил решението не на база на събраните по делото доказателства, а въз основа на предположения. Допълва се още, че приетото от районния съд, че вратата към магазина на процесното помещение е зазидана от въззивниците с цел същото да бъде оформено като предверие към първия етаж от жилищната сграда, като по този начин придобие статут на самостоятелно жилище със самостоятелен достъп, не отговаряло на разпоредбите на ЗКИР, тъй като липсвало одобрен архитектурен проект за това.

Въз основа на така изложеното, въззивниците молят за *отмяна* на първоинстанционното съдебно решение и за *постановяване на ново решение*, с което *искът да бъде уважен*.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, въззиваемият С. Г. С., действащ чрез своя процесуален представител адвокат В. К., е подал **отговор на въззивната жалба**. В него се посочва, че решението на първоинстанционния съд е правилно, законосъобразно и обосновано. Счита се, че то е постановено въз основа на събраните по делото доказателства. Пзовава се на заключението на вещото лице Т., от което се установявало, че магазинът се състои от две помещения-търговско помещение с вход към улицата и малко помещение в дъното към жилищната сграда, като последното не било част от магазина. Изяснява се, че преди време магазинът и жилищната сграда са били собственост на едни и същи лица, поради което помещението от 3 кв. м е служило като функционална връзка между двора, магазина и жилищната сграда. Посочва се обаче, че основното предназначение на помещението от 3 кв. м е да осигурява достъп до първия етаж на жилищната сграда. Поддържа се изложеното в мотивите към първоинстанционното съдебно решение, че, за да придобие статут на самостоятелно жилище разполагащо със самостоятелен достъп, първият етаж от жилищната сграда, още през 2005 г. вратата към магазина на процесното помещение е зазидана и то е оформено като

преддверие към този първи етаж. Счита се, че е придобил собствеността върху процесното помещение на основание давностно владение, тъй като от 2005 г. до 2019 г. неговата праводателка е владяла процесната част от 3 кв. м, а от 2019 г. нататък тя се владяла от въззиваемия.

Въззиваемият *моли* въззивният съд да постанови решение, с което първоинстанционното съдебно решение да бъде *потвърдено*.

Претендира за *присъждане на направените* пред въззивната инстанция *разноски* за адвокатско възнаграждение.

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес, с изискуемото съгласно чл. 260 и чл. 261 от ГПК съдържание, поради което е **допустима** за разглеждане.

Окръжен съд-гр. М., като взе предвид *разпоредбите на закона, относимите доказателства по делото в двете съдебни инстанции, становищата на страните, при така определения от въззивната жалба предмет на делото, приема за установено следното от фактическа и правна страна:*

Производството пред Районен съд-гр. М. е образувано по повод на **искова молба**, подадена от С. Н. А. и Н. Н. А., действащи чрез процесуалния си представител адвокат Й. А., в качеството им на **ищци**, срещу С. Г. С., в качеството му на **ответник**. С нея е предявен първоначално активно субективно съединен положителен установителен иск за собственост по чл. 124, ал. 1, предл. 2 от ГПК, във вр. с чл. 54, ал. 2 от ЗКИР за признаване за установено, че ишците са собственици на 3 кв. м, представляващи реална част от сграда с идентификатор № *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. М., одобрени със Заповед № РД 18-29 от 05.04.2006 г. на изпълнителния директор на АГКК, разположена в поземлен имот с идентификатор *** и че е налице грешка в кадастралната карта на гр. М. по отношение тази реална част от имота.

С първоинстанционното съдебно **решение № 274 от 23.06.2023 г., постановено по гр. д. № 373/2022 г., Районен съд-гр. М.** е **отхвърлил предявения** положителен установителен **иск**, за признаване за установено по отношение на С. Г. С., ЕГН *****, че С. Н. А., ЕГН ***** и Н. Н. А., ЕГН *****, са собственици на част от 3 кв. м от сграда с идентификатор № *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.

М., одобрени със Заповед № РД 18-29 от 05.04.2006 г. на изпълнителния директор на АГКК, разположена в поземлен имот с идентификатор ***. За да отхвърли предявения положителен установителен иск, районният съд е приел за основателно перемпторното възражение на ответника, че той притежава правото на собственост върху процесните 3 кв. м, които служат като предверие към първия етаж от жилищната сграда, поради изтекла в негова полза придобивна давност, настъпила в резултат на упражнено давностно владение върху тях от праводателката му, към което се присъединявало и неговото владение като правоприемник.

Решението е постановено при участието на *трето лице помагач на страната на ответника*-малолетната В.Н. Н., ЕГН *****, действаща чрез своята майка и законен представител Н. И. Д., ЕГН *. Малолетното дете е конституирано в това качество с определение на районния съд (л. 95 от първоинстанционното дело), тъй като видно от удостоверение за наследници (л. 94 от първоинстанционното дело), то се явява единствен наследник на починалата на 13.01.2022 г. Б.П., от която на 17.05.2019 г. С. С. е закупил първия етаж от жилищната сграда с идентификатор *.1.1 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. М., с адрес на имота гр. М., ул. „Г.“ № 18, намиращ се в сграда № 1, разположена в поземлен имот с идентификатор *.

Въззивният съд като съобрази постановеното в т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, за правомощията, които има, при извършена служебна проверка по чл. 269 от ГПК намира, че **решението на първоинстанционния съд е валидно и допустимо**. Изложените във въззивната жалба доводи за **неправилност** на съдебното решение въззивният съд намира за **неоснователни**.

Настоящият въззивен съдебен състав, като взе предвид изложеното в жалбата и формулирания петитум намира, че **единственият спорен въпрос пред Окръжен съд-гр. М. е този относно обстоятелството кой е собственик на реална част от 3 кв. м**, представляваща обособено помещение, намираща се между сгради с идентификатори *.1 и *, построени върху поземлен имот с идентификатор * по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. М., одобрени със Заповед № РД 18-29 от 05.04.2006 г. на изпълнителния директор на АГКК и на какво правно основание.

При въззивното разглеждане на делото не са събирани нови доказателства.

Въз основа на приложените по делото писмени доказателства и изготвените две заключения по съдебно-техническите експертизи, хронологично проследено, от фактическа страна се установява, че **през 1979 г.**, въз основа на Нотариален акт № 26, том I, дело 25/1979 г., Н.А. и И.А. (*родители на въззивниците*) са *придобили правото на собственост* върху следния недвижим имот: *урегулиран поземлен имот* образуващ парцел № XX, пл. № 576 в кв. № 119, в който първоначално *имало построена единствено двуетажна жилищна сграда. В началото на 90-те години*, те решили в този урегулиран поземлен имот *да се изгради още една сграда*, която да бъде *стопанска* и да има предназначението на *магазин за промишлени и пакетирани хранителни стоки*. Предвид това било издадено Застроително решение за стопанска сграда-магазин за промишлени и пакетирани хранителни стоки, по влязъл в сила Частичен квартално-застроителен и силуетен план за изграждането му в парцел № XX, пл. № 576 в кв. № 119, за което по делото е приложена Скица № 2126 от 23.11.1992 г. с положена виза от 13.12.1993 г. (л. 84 от първоинстанционното дело). Въз основа на одобрен архитектурен проект от 26.05.1994 г. (л. 8, 9, 11, 12 от първоинстанционното дело) и издадено Разрешение за строеж № 118 от 27.05.1994 г. (л. 10 от първоинстанционното дело), в този урегулиран поземлен имот бил *построен магазин за промишлени и пакетирани хранителни стоки*. След като стопанската сграда била изградена, тя станала собственост на Н.А. и И.А., въз основа на съставен Нотариален акт № 13, том I, дело 29/1994 г.

На **24.12.1997 г.**, между Н.А. и И.А., в качеството им на продавачи и дъщерите им С. Н. А. и Н. Н. А., в качеството им на купувачи, бил *сключен договор за продажба на магазина* за промишлени и пакетирани хранителни стоки, намиращ се в парцел № XX, пл. № 576 в кв. № 119, по плана на гр. М., обективиран в Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 79, том XIII, дело № 4462/24.12.1997 г. (л. 5 от първоинстанционното дело).

На **23.12.2005 г.**, между С. Н. А., в качеството ѝ на продавач и Б.П., в качеството ѝ на купувач, бил *сключен договор за продажба на недвижим имот: 150/397 ид. ч. от Урегулиран поземлен имот*, образуващ парцел № XX, пл. № 576 в кв. 119 по регулационния план на гр. М., целият парцел от 397 кв.

м, *заедно с първия етаж от двуетажната жилищна сграда в същия парцел, за което е съставен Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 178, том XV, рег. № 20039, дело № 2245 от 23.12.2005 г. (л. 82, 131 от първоинстанционното дело).*

На **17.05.2019 г.**, между Б.П., в качеството ѝ на продавач и въззиваемият С. Г. С., в качеството му на купувач, представляван от пълномощника В.В., бил *сключен договор за продажба на недвижим имот: 150/397 ид. ч. от поземлен имот с идентификатор: *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. М., целият с площ 400 кв. м по скица, а по нотариален акт с площ 397 кв. м, ведно с намиращия се в него самостоятелен обект в сграда с идентификатор: ***.1.1 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. М., с адрес на имота гр. М., ул. „Г.“ № 18, намиращ се в сграда № 1, разположена в поземлен имот с идентификатор *** с предназначение на самостоятелен обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1 с площ 53,50 кв. м, съгласно Удостоверение № 81/ 09.05.2019 г. на инж. Ст. Г.-консултант и строителен надзор при ЕТ „С.“, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж няма, под обекта няма и над обекта ***.1.3, ***.1.2, видно от съставен Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 64, том II, рег. № 3121, дело № 170 от 17.05.2019 г. (л. 30, 31, 129, 130 от първоинстанционното дело).*

От всичко изложено и съгласно скица на поземлен имот (л. 28, 29 от първоинстанционното дело) следва, че от 1994 г. и към настоящия момент **върху поземлен имот, понастоящем с идентификатор *****, с адрес гр. М., ул. „Г.“ № 18, с площ 400 кв. м, **с номер на предходен план 576, кв. 119, парцел № XX, има построени две сгради. Едната с идентификатор ***.1 е еднофамилна жилищна сграда с два етажа, а другата с идентификатор *** е стопанска сграда за търговия.** Към настоящия момент страните по делото са собственици на съседни самостоятелни обекти намиращи се в поземлен имот с идентификатор ***. Въззивниците С. Н. А. и Н. Н. А., съгласно приложения по делото нотариален акт, са **собственици на магазина** (л. 5 от първоинстанционното дело), въззиваемият С. С., според приложения по делото нотариален акт, е **собственик на първия етаж от жилищната сграда** (л. 30, 31, 129, 130 от първоинстанционното дело), а към настоящия момент спорната част от 3 кв. м помещение се намира между тези два имота. Претендираната част от 3 кв. м понастоящем се владее от въззиваемия, тъй

като тази част служи за вход на първия етаж от жилищната сграда.

По архитектурен проект магазинът представлява постройка, със застроена площ от 20 кв. м, разположена пред жилищната сграда и допряна до нея. От всички писмени доказателства по делото и двете заключения на вещите лица, представляващи доказателствено средство, се установява, че към момента на изграждане на постройката на магазина, в нея имало обособени две помещения-търговско помещение с вход към улицата и с площ от 17 кв. м и малко помещение в дъното към жилищната сграда, което е с площ от 3 кв. м. Наличието на две обособени помещения се потвърждава и от показанията на свидетеля И.П.. Същият заявява, че двете помещения са преградени, като това извън търговската част, по негови субективни възприятия на времето представлявало склад, отделен от нея с врата. Именно за това второ помещение, намиращо се в дъното и разположено към жилищната сграда, страните спорят. Видно от съдържанието на Нотариалния акт за собственост на магазина (л. 5 от първоинстанционното дело), в него не е отразено каква е площта на магазина, който е бил предмет на прехвърлителна сделка през 1997 г. От заключението на вещото лице Т. се установява, че спорните 3 кв. м не са част от магазина, а като предмет на прехвърлителната сделка през 1997 г. е посочен единствено магазинът, към който малкото помещение не се включва.

Действително при изготвяне на архитектурния проект на магазина е предвидена връзка между съществуващата двуетажна жилищна сграда и новопроектирания магазин, но това е било така, тъй като към онзи момент собственици на двете сгради били едни и същи лица, а именно Н.А. и И.А.. Вещото лице Т., изготвило повторното заключение по съдебно-техническата експертиза, е категорично, че тъй като стопанската сграда, с предназначение на магазин е затворила входа към жилищната сграда, а по време на построяването на магазина, той и жилищната сграда са били собственост на едни и същи лица, това помещение от 3 кв. м е проектирано като функционална връзка между двора, магазина и жилищната сграда. То е било с три врати-външна откъм двора и две вътрешни-съответно към магазина и към жилищната сграда. Това вещо лице обаче сочи, че **основното предназначение на малкото помещение в дъното към жилищната сграда, което е с площ от 3 кв. м е да осигури достъп до входа на жилищната**

сграда, а вътрешната връзка между магазина и жилищната сграда е за удобство, без да е необходима за функционирането му. Освен това в ещото лице насочва вниманието към приложения на л. 9 и л. 12 от първоинстанционното дело чертеж, видно от който магазинът е показан с обзавеждане и карирана настилка, а спорното **помещение** е без обзавеждане и настилка, от което може да се направи извод, че то **не е част от магазина**. Видно също и от обяснителната записка (л. 83 от първоинстанционното дело), в която е записано как е оборудван магазинът, не е уточнено наименование и самостоятелно предназначение на второто помещение. Това се потвърждава и от вещото лице Върбанова, което в заключението по първата съдебно-техническата експертиза излага, че постройката на магазина се състои от помещение свързано с търговската част и предверие, последното отделено от магазина с междинна врата. Това вещо лице също сочи, че междинната врата представлява част от магазина, но като част от магазина не сочи и спорното помещение (предверието), поради което последното не се включва в площта на магазина.

Понастоящем, след извършени огледи и от двете вещи лица, се установява, че магазинът има вход единствено откъм улицата. Вратата към магазина е зазидана и помещението от 3 кв. м се използва от собственика на първия етаж като входно преддверие на жилището, а собствениците на двете жилища на втория етаж са изградили две външни стълбища за отделен достъп. Следователно първоначално, преди магазинът и първият етаж да станат собственост на различни лица и вратата да бъде зазидана, тя е служила за връзка между двете сгради (магазина и първия етаж). Въз основа на доказателствата по делото се стига до извод, че първият етаж от жилищната сграда преди извършване на преустройството не е съставлявал самостоятелен обект. Впоследствие обаче, за да може да бъде изобщо извършена желаната от въззивниците сделка през 2005 г., която има за предмет първия етаж от жилищната сграда, той е следвало да представлява самостоятелен обект със самостоятелен достъп и вход, какъвто е липсвало до онзи момент, тъй като двете сгради построени в процесния поземлен имот (и жилищната, и стопанската) са били собственост на лица от едно и също семейство. Предвид това и въз основа на заключението на вещото лице Т. въззивният съд намира, че чрез зазиждането на вратата през 2005 г. е извършено преустройство от въззивниците, с цел обособяване като самостоятелно жилище на първия етаж

от къщата, по който начин е станало възможно да се извърши и прехвърлянето му на трето за семейството лице. За да може първият етаж от сградата да представлява самостоятелен обект е било необходимо съответното преустройство чрез зазиждане на междинната врата и осигуряване на изискуемия по закон самостоятелен вход за този обект.

От всичко изложено следва изводът, че действието по зазиждане на междинната врата през 2005 г. е извършено с цел първият етаж от жилищната сграда да стане годен обект на вещни права. Фактически чрез осъщественото преустройство е осигурен достъп до жилището, без който достъп предоставящ самостоятелен вход не е било възможно, то да бъде обект на извършените през годините прехвърлителни сделки. Съгласно § 5, т. 39 от допълнителните разпоредби на Закона за устройство на територията (ЗУТ) обект е самостоятелен строеж или реална част от строеж с определено наименование, местоположение, самостоятелно функционално предназначение и идентификатор по ЗКИР. Този текст дава кумулативно характеристиките на самостоятелен обект на строителство, но тъй като разпоредбата има тълкувателен характер, тя се отнася и за вече построените сгради, какъвто е първият етаж от сградата. Наред с това и по аргумент от чл. 39 от ЗС основната характеристика на самостоятелния обект на правото на собственост освен обособеността му като етаж, или част от етаж е и тази **да може да се ползва самостоятелно**. Затова и функционалното предназначение е сред основните кадастрални данни в имотния регистър за самостоятелния обект в сграда, съгласно чл. 27 от ЗКИР. Другата характеристика е да е обособен от останалите съседни обособени обекти на собственост-да е етаж, или част от етаж **със самостоятелен вход за него**. Именно това зазиждане на вратата през 2005 г. е послужило първият етаж от жилищната сграда да отговори на законовите изисквания за самостоятелно жилище със самостоятелен вход. Съгласно чл. 40, ал. 1 от ЗУТ **всяко жилище трябва да има самостоятелен вход**, най-малко едно жилищно помещение, кухня или кухненски бокс и баня-тоалетна, както и складово помещение, което може да бъде в жилището или извън него. Освен това, в случая първият етаж от сградата е заснет в кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. М. като самостоятелен обект в сграда, за което е проведено административно производство по реда на Глава 5 от ЗКИР. Същият има идентификационен номер, определен по реда на ЗКИР. За него е

издадена *схема на самостоятелен обект в сграда*, в която като собственик преди сключване на договора за покупко-продажба от 2019 г. е посочена Б.П. (л. 133 от първоинстанционното дело) и *схема на самостоятелен обект в сграда*, в която като собственик след сключване на договора за покупко-продажба през 2019 г. е посочен С. С. (л. 27 от първоинстанционното дело) съгласно чл. 44, ал. 2, във вр. с чл. 29, ал. 2 от ЗКИР. Заснемането на обект от сграда със самостоятелен идентификатор само по себе си не доказва, че този обект е обособен обект на правото на собственост, но е индиция за това, че той притежава характеристиките на такъв и има посоченото предназначение още от 2005 г. Самостоятелността на първия етаж от жилищната сграда се потвърждава и от приложеното по делото Удостоверение (л. 134 от първоинстанционното дело), съгласно което праводателката на въззиваемия Б.П. е собственик на *самостоятелен обект в сграда* с идентификатор *****.1.1**, по кадастралната карта на гр. М., с предназначение жилище, апартамент, намиращо се в сграда с идентификатор *******, с адрес на имота гр. М., ул. „Г.“ № 18, ет. 1. Именно и поради това при утвърждаване на Кадастъра за гр. М. през 2006 г., площта от 3 кв. м не е включена към тази на магазина и те не са нанесени в Кадастралната карта на гр. М., одобрена със Заповед № РД-18-29/05.04.2006 г.

След като анализира събраните по делото доказателства въззивният съд намира, че волята на страните в настоящото производство още през 2005 г. е била продавачите да прехвърлят, а праводателката на въззиваемия, впоследствие през 2019 г. и той самият, като купувач да придобие право на собственост не само върху първия етаж от жилищната сграда, а и върху площта от 3 кв. м. Всички събрани по делото доказателства водят до извод, че вратата е зазидана преди извършването на нотариалната сделка през 2005 г. с цел същата да може да бъде осъществена и да има годен обект на правото на собственост, който да бъде прехвърлен.

Въз основа на изложеното въззивният съд счита, че решението за отхвърляне на предявения иск е правилно, но не по изложените от районния съд мотиви. За неправилен въззивният съд намира формираният от първоинстанционния съд извод за основателност на перемпторното възражението на въззиваемия, че процесните 3 кв. м са придобити въз основа на давностно владение, започнало от 2005 г., когато неговата праводателка е закупила първия етаж от жилищната сграда, към което владение се

присъединявало и неговото владение. В случая въззивният съд приема, че е недопустимо придобиването по давност на реални части от недвижим имот с оглед разпоредбата на чл. 200 от ЗУТ. Разпоредбата на чл. 200, ал. 1 от ЗУТ допуска принципната възможност да се придобиват реални части от недвижими имоти по давност, но само, ако са спазени изискванията за минимални размери за площ и лице, с изключение на случаите, при които частта от поземления имот се присъединява към съседен имот при условията на чл. 17 от ЗУТ, а останалата част отговаря на изискванията на чл. 19 от ЗУТ или се присъединява към съседен имот (чл. 200, ал. 2 от ЗУТ), т. е. не само, когато тази реална част е обособена като самостоятелен имот, в който случай следва да бъдат спазени изискванията на чл. 19 от ЗУТ, но и когато се присъединява към съседен имот и става неразделна част от него, а останалата реална част от имота също отговаря на изискванията за самостоятелен имот по чл. 19 от ЗУТ. Следователно за да може да се придобие по давност владяна реална част е необходимо тя да отговаря на изискванията за минимална площ и лице по чл. 19 от ЗУТ, което в случая не се установява. Процесните 3 кв. м не отговарят на изискванията на чл. 19 от ЗУТ, тъй като са под минимално установените в него размери за повърхност. Ето защо, дори въззиваемият като правопримемник, а преди това и неговата праводателка, да са упражнявали фактическа власт върху тези 3 кв. м, то това не би имало за последица придобиване по давност на правото на собственост върху тях. В случая не намира приложение разпоредбата на чл. 200, ал. 2 от ЗУТ. По делото е установено, че имотите на страните са имали статут на урегулирани такива към момента на твърдяното давностно владение. Не е установено регулацията да е била отменена, поради което с оглед установената в чл. 200 от ЗУТ забрана не следва да се приеме, че правото на собственост върху претендираната площ може да бъде придобито по давност, само ако отговаря на изискванията на чл. 19 от ЗУТ за съответната територия. Доколкото подобно съответствие не е налице и, както вече беше отбелязано, разпоредбата на чл. 200, ал. 2 от ЗУТ не може да намери приложение по причина, че имотът е урегулиран, то въззиваемият не е могъл да придобие по давност процесните 3 кв. м.

По разноските:

При този резултат на делото въззивният съд не следва да ревизира

присъдените на страните разноси в първоинстанционното производство. Право на присъждане на разноси във въззивното производство на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, има въззиваемият. Въззиваемата страна във въззивна инстанция е доказала разноси в размер на 1500,00 лв. за адвокатско възнаграждение, видно от приложения по делото Договор за правна защита и съдействие (на гърба на л. 14 от делото), в който изрично е посочено, че договорното възнаграждение е заплатено в брой. Съгласно т. 1 на Тълкувателно решение № 6 от 06.10.2012 г., по тълк. д. № 6/2012 г., на ОСГТК на ВКС, в този случай договорът има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение.

Решението по настоящото въззивно гражданско дело подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. 3 от ГПК, при наличие на предпоставките на чл. 280, ал. 1 и чл. 280, ал. 2 от ГПК.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 274 от 23.06.2023 г., постановено по гр. д. № 373/2022 г., по описа на Районен съд-гр. М., 4-^{ти} състав, като правилно.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, **С. Н. А.**, ЕГН *****, и **Н. Н. А.**, ЕГН *****, и двете с адрес гр. М., ул. „Г.“ № 18, **да заплатят** на **С. Г. С.**, ЕГН *****, с адрес гр. М., ул. „Г.“ № 18, **сумата от 1500,00 лв.**, представляваща **разноси** за адвокатско възнаграждение направени във въззивното производство.

Решението, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. 3 от ГПК, подлежи на обжалване с касационна жалба, чрез Окръжен съд-гр. М., пред Върховния касационен съд, в едномесечен срок от връчването му.

Препис от решението, на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК, да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____